

Mohos Zsófia

portfólió

Csendes magány

Magyarországon jelenleg a 75 év felettiak a népesség közel 10%-át teszik ki. Közülük a nők kétszer annyian élnek meg ezt a kort, mint a férfiak. Nyugdíjas nők, nagyrészt özvegyek. A társadalmi változások a kis faluban élő fiatalokat a városba vonzotta, így ezek az idős emberek gyakran egyedül élnek, segítség nélkül.

Rózsi nénit gyerekkorom óta ismerem, de először egy temetés után kérdeztem meg hogy elmehetek-e hozzá beszélgetni. Kifejezetten azzal a céllal látogattam meg, hogy meséljen nekem a régi időkről, a saját életéről. Többször jártam nála az évek során - szeretek minél többet hallani a múlttól és vele együtt egy kicsit újra átélni az élményeit: jót is, rosszat is.

Még néhány évvel ezelőtt is kimeszelt tavaszonként, a házba bevezetett víz helyett pedig mindig a kútból meri a vizet a főzéshez, mosakodáshoz. Az idős hölgy azt mesélte nekem: "Néha azt gondolom, nincs már értelme a nagy kertnek. Aztán eljön a tavasz, eljön az idő a szántásra, sokba kerül, na, de ez a rendje a dolgoknak..."

Rózsi néni csendes magányát fényképeztem ebben a sorozatban. Bizonyosan mindannyian ismerünk mi is egy Rózsi nénit. Aki itt maradt, mint egy régi világ mementója, aki szebbik köténykáját és kendőjét veszi fel amikor a templomba indul.

A képekkel egy olyan jelenségre szerettem volna felhívni a figyelmet, amely a mai Magyarországon talán egyedülálló. Ezek az asszonyok sokszor a kisnyugdíjuktól nem jutnak elég tüzelőhöz, gyógyszerhez. Mégis van bennük, a törékeny testükben egy olyan erő, küzdés, ami a ma embere számára szinte megmagyarázhatatlan. A kertet művelni kell. A templomba el kell menni vasárnap. A pampuskát meg kell sütni, hátha jön valaki, akit megkínálhat vele.

Mert viszi őket az akarat.

Görbeország

Vannak még vidékek, ahol egy maroknyi ember éli és őrzi egy régi, igazi élet maradványait. Ahol még tudják, mi a rokka, a bognár és az akol, ahol az emberek a hagyományt nem őrzik, hanem benne élnek... Aki egyszer ellátogat ide, annak szívét rabul ejtik a görbe dombok és a kedves házikók.

Görbeország. Mikszáth Kálmán nevezte így Palócföldet és úgy gondolom nincs ennél jobb szó erre a vidékre. Első látásra talán semmi különösét nem látunk, ahogy vezet az út átérünk egy dombon, kiszélesedik a völgy, megjelennek a parasztházak. Nincs itt semmilyen turista látványosság, amit az útikönyvek ajánlanak. De ha az ember elkezd sétálni az utcán rögtön megérzi a szelíd csendet, békét, azt hogy itt megállt az idő. Amikor gyerekek voltunk, biciklivel jártuk a falut. Felnőve azt láttam, hogy az az élet, amit még gyerekkoromban megismertem, már csak a maradványa valaminek, hogy már egyre kevesebb kendős néni jár a templomba, hogy az udvarokban egyre kevesebb a baromfi, nem zötyög már annyi Kálmán bácsi a traktoron... Aztán 17 évesen az első fényképezőgépem társaságában kezdtem látogatni a falu és a környék lakosait, hogy meghallgassam a történetüket. A második-harmadik alkalommal kezdtem mindig fényképezni. Amikor már nem álltak meg a mondat közben, ha felemeltem a fényképezőgépet.

Célom az értékek megőrzése olyan formában, hogy ennek a régi, igazi életnek a szépségét vissza tudjam adni a közönség számára. Egy kicsit keserédesen gyönyörű ez a világ. Visszavágyódás, és egyben elengedés sejlik fel a képeken.

Ebben a sorozatban olyan fotókat készítek, amelyeken mindenki felismerheti a régi nyarakat, amikor még mezítláb szaladgáltunk az udvaron a baromfi után, amikor a mamát hallgattuk a kis sámlin ülve, ahogy régmúlt idők meséjét szövögette, miközben dolgos kezeivel kifejtette a borsót.

Egy olyan világról mesélek a képeimmel, amelynek mindannyian részesei voltunk, vagyunk. Egy régi, igazi életről.

Örök tovasuhogás

Foglalkoztat a kérdés, hogy a fotográfia által mennyire jutunk közel a képek szereplőihöz. Megismerhetjük-e őket, átadhatjuk-e lényüket a nézőnek. Tudjuk, hogy a fotográfus szándéka a néző szemszögéből nehezen befogadható a személyes ismeretek nélkül. Nézőként a saját benyomásaink, intuícióink adják azt, hogy mit gondolunk egy képről, milyen történetet szövünk a képen szereplőkről.

Sorozatomban autóból menet közben fényképeztem embereket. Nem álltunk meg, nem beszéltem velük. Nem ismerem őket. Legtöbbször az arcuk nem látszik. Mégis ahogy elsuhanak ezek a képek a szemünk előtt, a pillanat töredékrésze alatt egy egész történetet sző az agyunk az egyes személyekhez. A képen látható információk tömegéből a fantáziánk olyan gyorsan tárja elménk elé a személy egész történetét, mint amilyen gyorsan készül a fotó. Záridő. Ingervezetés. Mindkettő a pillanat egy töredékrészét írja le, amely összeköti ezeket a fotókat.

